

Sygn. akt VIII C 2522/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **E. O.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą we W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. na rzecz powódki E. O. kwotę 899 zł (osiemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 grudnia 2013 r. powódka E. O., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 899,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w dniu 11 grudnia 2012 r. zawarła ze stroną pozwaną umowę sprzedaży obuwia zimowego typu kozak za cenę 899,00 zł. Wskazała, iż w dniu 18 lutego 2013 r. pomimo prawidłowego użytkowania obuwia nastąpiło odpadnięcie obcasa w lewym bucie. Podniosła, iż fakt powstania tego rodzaju uszkodzenia mechanicznego jest w istocie dowodem istnienia wady fabrycznej ukrytej w obuwiu w chwili jego zakupu. Podała, iż w dniu 18 lutego 2013 r. dokonała zgłoszenia reklamacyjnego w salonie (...) w Pasażu (...) we W., domagając się wymiany obuwia. Strona pozwana uznała reklamację, jednakże zaoferowała jedynie naprawę obuwia. Wskazała, iż w dniu 27 lutego 2013 r. złożyła odwołanie od tej decyzji, a następnie wezwała stronę pozwaną do wymiany towaru na nowy, wolny od wad, zastrzegając, iż w razie niewydania nowego obuwia do dnia 15 marca 2013 odstępuje od umowy. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podała, iż dokonała naprawy obuwia. Wskazała, iż sprzedawca może nie respektować wyboru konsumenta, a w niniejszej sprawie naprawa była jak najbardziej możliwa, skuteczna i nie generowała nadmiernych kosztów, zaś naprawione obuwie nadaje się do dalszej eksploatacji zgodnie z przeznaczeniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 11 grudnia 2012 r. powódka E. O. kupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., mieszczącym się w Pasażu (...) we W., obuwiu damskie, kozaki 16 - (...).NERO, za cenę 899,00 zł. Przed zakupem pracownicy strony pozwanej zapewniali powódkę o wysokiej jakości towaru.

Dowód:

- Paragon k. 10;
- Zgłoszenie reklamacyjne k. 11-12;
- Przesłuchanie powódki protokół elektroniczny k. 63.

W dniu 18 lutego 2013 r. powódka złożyła reklamację wskazując, iż nastąpiło oderwanie obcasa w lewej półparze. Zażądała wymiany towaru na nowy.

Dowód:

- Zgłoszenie reklamacyjne k.11-12;

W dniu 20 lutego 2013 r. strona pozwana poinformowała powódkę, iż dokona naprawy obuwia.

Dowód:

- Przesłuchanie powódki protokół elektroniczny k. 63.

Pismem z dnia 27 lutego 2013 r. powódka zwróciła się do strony pozwanej o ponowne rozpatrzenie zgłoszonej reklamacji i wniosła o wymianę towaru na wolny od wad lub ewentualny zwrot gotówki.

Dowód:

- Pismo z dnia 27 lutego 2013 r. k. 17-18.

Pismem z dnia 5 marca 2013 r. powódka wezwała stronę pozwaną do wymiany butów będących przedmiotem zawartej umowy na nowe – w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Jednocześnie wskazała, iż w przypadku bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu odstępuje od umowy i żąda zwrotu ceny. Pismo zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 8 marca 2013 r.

Dowód:

- Pismo z dnia 5 marca 2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania i potwierdzeniem odbioru k. 13-16.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezspornym w sprawie było, iż powódka E. O. zakupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. obuwiu typu kozak za cenę 899 zł. Również okoliczność, iż powódka w dniu 18 lutego 2013 r. dokonała zgłoszenia reklamacyjnego, żądając wymiany towaru na nowy, nie była między stronami sporna.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy strona pozwana zobowiązana była uczynić zadość żądaniu powódki i wymienić towar na nowy, czy też uprawniona była do dokonania naprawy towaru. W konsekwencji rozstrzygnięcie niniejszej sprawy sprowadzało się do ustalenia czy powódka złożyła skuteczne oświadczenie o odstąpieniu od umowy.

Roszczenie powódki znajdowało oparcie w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002, nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Art. 1 ust. 1 cyt. ustawy stanowi, iż ma ona zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Niewątpliwie zakupione przez powódkę buty są towarem konsumpcyjnym, nabytym w celu niezwiązanym z jej działalnością zawodową, czy też gospodarczą.

Z mocy przepisu art. 4 ust. 1 powołanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 1 wskazanej ustawy, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Stosownie zaś do treści ust. 3 jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narząłaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (ust. 4).

Jak wynika z powyższego przepisu, prawa konsumenta mają strukturę dwustopniową- w pierwszej kolejności może on domagać się naprawy towaru, bądź jego wymiany na nowy, przy czym prawo wyboru należy do kupującego, chyba, że z punktu widzenia interesów sprzedawcy, tylko jedna z nich jest ekonomicznie uzasadniona i zarazem ma znaczenie dla kupującego (por. E. Łętowska, Europejskie prawo umów konsumenckich, Warszawa 2004). Dopiero, gdy sprzedawca nie uczyni zadość żądaniom konsumenta, ten może żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż powódka uprawniona była do odstąpienia od umowy.

Powódka w zgłoszeniu reklamacyjnym wskazała, iż żąda wymiany towaru na nowy. Strona pozwana zaś nie uczyniła zadość jej żądaniu oferując jedynie naprawę obuwia. Wskazać należy, iż takie działanie prowadziłyby do wywiązania się ze zobowiązania względem powódki, tylko w przypadku gdyby strona pozwana wykazała, iż wymiana towaru nie jest możliwa lub też wymaga nadmiernych kosztów. Strona pozwana zaś nie przedłożyła żadnego dowodu na tę okoliczność.

Stwierdzić zatem należy, iż nie wywiązanie się obowiązku wymiany towaru na nowy spowodowało, iż zaktualizowały się przesłanki uprawniające konsumenta do skorzystania z drugiej sekwencji uprawnień i odstąpienia od zawartej umowy sprzedaży.

Wskazać przy tym należy, iż w ocenie Sądu poza wszelką wątpliwością pozostawał fakt, iż wada obuwia przejawiająca się odpadnięciem całego obcasa jest wadą istotną obuwia. Oceniając bowiem tę niezgodność przez pryzmat rodzaju i właściwości towaru należy stwierdzić, iż obuwiu obarczone taką wadą nie nadaje się do użytku. O istotnym charakterze wady świadczy ponadto okoliczność, iż zakupione przez powódkę obuwie miało być towarem o bardzo wysokiej jakości. Dlatego też Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu obuwnictwa i kaletnictwa oraz oględzin obuwia, albowiem jego przeprowadzenie nie było konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Tym samym, wraz ze skutecznym

odstąpieniem przez powódkę od umowy, po jej stronie powstało żądanie zwrotu uiszczonej ceny, po stronie pozwanej zaś obowiązek zadośćuczynienia temu żądaniu.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, zasadnym jest żądanie przez powódkę zwrotu uiszczonej ceny obuwia w wysokości 899 zł.

Orzeczenie w kwestii odsetek Sąd oparł na treści art. 481 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty uznając, iż powódka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy już w piśmie odebranym przez stronę pozwaną w dniu 8 marca 2013 r., a zatem już po upływie siedmiodniowego terminu określonego tym pismem, strona pozwana zobligowana była do zadośćuczynienia jej żądaniu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na przepisie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając na uwadze, iż powódka wygrała niniejszą sprawę w całości, Sąd zasądził na jej rzecz całość poniesionych w sprawie kosztów, na które składała się opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł oraz opłat skarbowych od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punkcie II wyroku.